

QR-CODES

Een tijdje geleden leidde ik een gesprek over hoe technologie dingen makkelijker maakt en welke rituelen daarbij verloren gaan. Bijvoorbeeld, hoe het ritueel van de filter, schepjes koffie en pruttelen vervangen is door een drukknop. Of hoe de Quooker het fluitketelritueel heeft vervangen.

Tijdens het gesprek bekende een professor altijd zijn kopje chocolademelk zo in de magnetron te zetten, dat als hij de magnetron opende, hij het gevoel kreeg dat de warme chocolademelk hem aangeboden werd.

De lijn tussen aandacht voor rituelen en neurotisch gedrag leek mij flinterdun.

Maar, sinds de 'bestel-QR-code', denk ik daar heel anders over. U weet wel, je krijgt geen menu meer, maar je moet een QR-code scannen. Dus je moet je smartphone meenemen. Dus, iedereen zit op dat ding te turen. Dus, blijft de smartphone vaker op tafel liggen. Plebsbestek noemde Jort Kelder dat ooit.

Bestellen via een QR-code. Afrekenen via een QR-code. Verschrikkelijk! Natuurlijk, het is efficiënt en effectief, maar dat zijn van die typische, oprukkende, technologische waarden die passen bij McDonalds of de belastingdienst. Niet op het terras.

Ik was deze zomer in Spanje. Overal bestel-QR-codes. Geen gesprekje met de ober. Niet Wenken. Geen plakkende menukaarten. Geen praatje over de vis van de dag. Zelfs geen flauwe grappen.

'Un aqua y una albondigas.'

'Sin o con gas?'

'No, albondi-gas!'

De essentie van het terrasritueel is juist dat het inefficiënt is, vind ik. Daarom saboteer ik voortaan met een zwarte markeerstift subtiel elke bestel-QR-code. Eén extra vakje zwart kleuren is voldoende.

Kleurt u mee?